

OMA VAPAAUS

Kaikki puhuivat, oli kuin pahemmanlaatuinen kulkutahti.

Vähitellen liialla kuulemisella oli oma vaikutuksensa.

Niinpä minäkin ryhdyin puuhaan.

Rakentamaan omaa pikku taloa jonkin sopivan rauhalliseen kolkkaan. Ei liian kauas mistään, mutta ei liian lähellekään sitä suunnatonta saastaista ilmaa, mikä kuulemma fiheissä paikoissa oli.

Se pilaantunut ilma olikin kaikkeen syytä. Kukapa vapaaehtoisesti olisi halunnut läähähtää sisäänsä kivihiilenhiukasia ja muuta turmelusta. Kuollahan saattoi todella miellyttävämällä tavalla.

Sifä paitsi oman talon rakentaminen vääjäämättömästi todisti verokalenterin tukemana, että olin riittävän varakas nauttimaan parempaa ilmaa.

Lisäksi sitten satuin kuulemaan tämän ilmastoasian lisäksi muutamia muita seikkoja, jotka vahvistivat minua uskossani, että todellakin halusin omakotitalon.

Oma vapaus ja rauha. Toisten vapaudesta ja rauhasta en suuria yleensä ollut koskaan piitannut.

Vapaus meluta ja mölistä öisin, kohitsuttaa vettä kylpyammeeseen ja muistakin hanoista samaiseen yöaikaan, vapaus työntää lapsia ovesta ulos omalle pihalle, hakata mattoja, huonekaluja, patjoja ja peitteitä taukoamatta tuolla ihanalla pihalla.

Odotusten mukaisesti taloni valmistui ja muutin vaimoineni ja lapsineni ja kotieläimineni ihasuttavaan rauhan ja vapauden valtakuntaan.

Kolmena ensimmäisenä yönä kohitsutin vettä kylpyammeeseen suunnattomia määriä ja pesin itseäni tuntikaupalla kuin en koskaan aikaisemmin.

Ihoni alettua kärsiä huomattavia vaurioita tästä huvista, siirryin toiseen. Laukkailin huoneesta toiseen kammottavasti mölisten ja kiljuen, lauloin ja meltelöin kelpo tavalla.

Päivisin pauskoin lapsia pihalle, ovesta suoraan noin vain yiskelin aika tavasti, raahailin mattoja ja vuodevaatteit yhtämittaa ulos hakattavaksi ja roimasti. Lika ja pöly vuodevaatteissa on erikoisen kuvottavaa.

Koiran annoin hurjastella valloimeinaan pihalla ja lennätin sitä tonttini laidasta toiseen.

Kuinka ollakaan, jonkin ajan kuluttua tuntui minusta, että jollakin tavalla olin niinkuin väsynyt ja nääntynyt tai jotakin sinnepäin. Ilmeisesti raitis ilma ei saanutkaan ihmeitä aikaan.

Perheeni ei oikein muka jaksanut enää kestää yöelämäni ja mölisemistäni. Eipä silti, en itsekään enää. Kylpeä ei huvittanut öisin, niin kummallista kuin kuulostaakin.

Lapset panivat vimmatusti vastaan pihalle heiteltäessä ja kun matot ja vuodevaatteet ratkeilivat käsiini ja kirjoituspöydästä katkesi vasen takajalka raahattessani sitä tuulettumaan kello 23.45 eräänä iltana, alkoi mittani olla mifattu. Kuka sitä hämärissä enää löysi koko jalkaa, hävisi sille tielleen.

Lopulta sitten vielä koira, oma rakas uskollinen koirani, mustini, raftoni puraisi minua pohkeeseen kiukuissaan — silloin kun lennätin sifä viidettä kertaa samana iltana tontin laidasta toiseen niin että raja-aidat ryskyivät.

Tämähän nyt oli selvästi liikaa kelle tahansa.

Hakeuduin sisälle, sulkeuduin kammiooni ja mielin.

Ikäväkseni huomasin, että vika oli luonnolaadussani, joka poikkesi monesakin kohdassa tavanomaisesta. Valitettavasti havainto ei ollut uusi ja tuore, mutta siihen lopulta kaikki aina palautui, teinpä mitä tahansa.

Sydämeni syvyyksissä olin koko ajan tiennyt, etten koskaan, en ikinä ollutkaan himoinnut saavani huutaa ja kiljua yöllä, en kylpeä, en mitään. Rakastin yöunta yli kaiken, mutta olin ollut liian heikko tunnustamaan sifä heti alussa kun vielä ei olisi ollut liian myöhäistä.

Nyt sen sijaan tässä sifä olin taloineni, vapauksineni. Omaa rauhaa en vielä ollut löytänytäkään.

Lähden sifä nyt etsimään, aloitan kellarista.

Ja jos en satu löytämään, laadin vastustamattoman ilmoituksen lehteen myytävien talojen palstalle. Erikoisesti suosittelen taloani sellaiselle, jonka mielihaluihin kuuluu esimerkiksi katolla tanssiminen kuutamossa kellon lyötyä kaksoista.

SIRKKU RONTU